

Flor de Llegenda

*San Martí venia
dalt d'un cavall blanc*

San Martí venia
pel temps tardoral,
San Martí venia
dalt d'un cavall blanc.
Un vol d'orenetes
marxa al seu davant,
fent cercols en l'aire
xisclant per l'espai.
Com el vent passava
sobre'l blat nou-nat,
feia florì els arsos
dels camins reials.
A son pas flameja
tot l'argelagar
i els brucs de la serra
devenen morats.
Les prades verdejen
al fons de les valls,

l'alterós pollancre
és près de desmai.
Posa rou de vida
en el camp llaurat,
fà els matins més frescos
i els mitg-dies clars.
Torna els cels més llisos
i el ponent daurat,
escabella els núvols,
fent bufà el llevant.
Clou totes les portes
dels formiguerars.
Tanca les ovelles
dintre dels corrals.
Es la revifalla
del temps estival,
l'hivern ens encalça
quant el Sant s'en va.
Dalt de les teulades
finiràn els cants,
s'és glassada l'aigua
pels tolls i bassals.
Tota llar fumeja
al cel encensant,
i la neu s'hi posa
damunt dels serrats.
San Martí s'allunya
dalt del cavall blanc,
el camí va obrintse
bell, al seu davant.
Entra en a les viles,
surten els infants,
s'obren les finestres
del remor que fà.
S'enfila pels cingles
travessa l'afrau,

basteix una ermita
en cada cimbal.
A una recolzada
del camí reial,
trova un vell captaire
barba blanquejant.
Du la esquena nua
va tot mal troçat,
San Martí vegentlo
detura el cavall.
I agafant l'espasa
de puny argentat,
de fulla brillanta
i aflat tallant,
la capa brodada
parteix per meitat,
cobrint les espatlles
del vell mendicant.
El cavall no corra
que pels cels s'en va,
i es pert com coloma
en el llunyedar,
deixant una estela
de llum en l'espai,
que maravellosa
perdura un instant.
La estela s'esfuma
pel cel tardoral
i en l'or del capvespre
llú un estel radiant
Llavors el captaire
reprement el pas,
despareix com ombra
dins la fosquedat.
Començant la via
tot el món voltant,

pel camí llarguíssim
que no acaba mai.
Cap udol l'inmuta,
no l'esglaia el llamp,
reb la neu i el gebre
sobre'l cos corvat.
Veu quan la natura
desperta pel maig,
sab la ofrena ardenta
del sol estival,
va deixant a troços
la capa del Sant,
quan el vi escumeja
cau l'últim retall.
On el primer queya
flori un ginestar,
un altre el prenía
la ocella volant.
San Martí ja torna,
torna el vell captant,
l'un ve de la terra,
l'altre del espai.
Tot l'any van cercantse
San Martí volant
entre mitg dels astres
de claror nimbat.
La capa partida
per la caritat,
creix, com per miracle,
lo que era tornant.
Sencera altra volta,
mes bella cada any,
com una senyera
desplega's triomfal.
I esquinsant els núvols
qu'en pluja es desfàn

San Martí s'acosta
dalt del cavall blanc;
i apareix de sopte
en el pic més alt,
com flama viva
dins l'or tardoral.
I en la recolzada
del camí reial,
fa segles que's troven
i els que's trovarán.